

snart en kronisk syg er behandlet paa et Hospital med det Resultat, at man er klar over, at han ikke kan komme sig, bliver han udskrevet og sendt hjem, uden at Hospitalet som Regel bryder sig om, hvorvidt vedkommende kan blive optaget i et ordentligt Plejehjem eller ej. Man nedsatte, som sagt, et Underudvalg med det Formaal at udarbejde Forslag om Oprettelse af Plejehjem for saadanne kronisk syge. Dette Underudvalg kom til at bestaa af 3 Mænd, det daværende Medlem for Københavns 7de Valgkreds, Generalmajor Madsen, det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) og mig, og vi udarbejdede med sagkyndig Bistand blandt andre af Professorerne Faber og Lorentzen samt Borgmester Jensen et Lovforslag, som gik ud paa at fremme Oprettelsen af Plejehjem for de kronisk syge, der skønt uarbejdsdygtige dog udskreves af Sygehuse. Jeg skal tillade mig at henvise ærede Medlemmer, som ønsker at gøre sig bekendt med dette Lovforslag, til Sp. 3462 i Tillæg A. for Samlingen 1909—10. Staten skulde herefter tilskyde 1 Kr. pr. Sygedag til saadanne Plejehjem, Sygekasserne skulde yde samme Bidrag i Anledning af Medlemmers Indlæggelse paa disse som for deres Ophold paa Sygehuse, og naar Udgifterne oversteg Statens og Sygekassernes Tilskud, skulde Opholdskommunen tilskyde Resten med Ret til tre Fjerdedeles Refusion af Forsørgelseskommunen. Lovforslaget forelagdes af Medlemmer af alle Partier, nemlig foruden de tre nævnte af det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen), det daværende Medlem for Københavns 4de Valgkreds, Professor Birck, de daværende Medlemmer fra Odense og Verninge, Kaptajn Halsted og Lindø, de ærede Medlemmer fra Vinderup (Moltesen) og for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) og den højtærede Landbrugsminister. At det saaledes var Medlemmer af alle Partier, der forelagde dette Lovforslag, turde være det bedste Bevis paa, at denne Sag allerede paa det Tidspunkt havde vundet godt Fodfæste her i Tinget. Rundt omkring i Byerne saavel som paa Landet ligger disse stakkels kronisk syge dels paa Fattiggårdene, dels i private Hjem og fører en glædeløs Tilværelse til stort Besvær for deres Omgivelser. Det var derfor Forslagsstillernes Tanke at faa oprettet Plejehjem omkring i Landet, hvor saadanne kronisk syge kunde erholde den saa haardt tiltrængte Pleje og henleve Resten af deres usle Liv under nogenlunde menneskelige Forhold. Det lykkedes ogsaa

at gennemføre Lovforslaget i Folketinget, som i en sen Nattetime en af de sidste Dage af Samlingen vedtog det med 49 Stemmer mod 13, men Landstinget behandlede sig selv ligt, slet ikke Forslaget, idet man benyttede det Paaskud, at det var oversendt saa sent paa Samlingen, at der ikke var Tid til at behandle det. Jeg vil nu henstille til det Udvalg, der sandsynligvis bliver nedsat angaaende den foreliggende Sag, at tage dette Lovforslag frem og søge det gennemført. Da det sidst var til Behandling, var det under vanskelige Forhold. For det første var Tanken derom fremkommet saa sent paa Samlingen, at det var næsten umuligt at gennemføre Forslaget, og for det andet var Statens økonomiske Forhold ikke de allerbedste. Tværtimod, man stod overfor den Opgave at skaffe Staten nye Indtægter, og som Følge deraf søgte man naturligvis at reducere Udgifterne saa meget som muligt. Dertil kom de vanskelige politiske Forhold, idet Lovforslaget blev vedtaget her i Tinget under det første Ministerium Zahle, men dette Ministerium var, inden Rigsdagen igen traadte sammen, traadt tilbage, og der var kommet en ny Regering. Jeg tror, at Forholdene nu vilde være langt gunstigere for Lovforslaget, og efter hvad der er udtalt fra forskellige Sider, ogsaa af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), antager jeg, at et saadant Lovforslag vilde møde Velvillie overalt. Jeg mener, det vil kunne gennemføres i Landstinget, navnlig fordi ikke saa faa af Højres Medlemmer her i Tinget har udtalt sig for et saadant Lovforslag. Tager man Forslaget op, har man i alle Tilfælde gjort noget for de kronisk syge — maaske kun noget foreløbigt —, og jeg synes ikke, man kan blive staaende ved Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag, da de i alt væsentligt er de samme, vi har levet under i de sidste to og tyve Aar.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger om Sygekassenævnet, som endnu intet Medlem har omtalt. Jeg kan huske, at jeg som Skoledreng øvede mig i at skrive kønne Bogstaver efter saakaldte Forskrifter, og blandt disse mindes jeg en saalydende: Det værste, der kan times et Menneske, er at ligge paa sit Dødsleje og ikke kunne mindes at have gjort noget godt i sit Liv. Det gik mig lidt til Hjerte, og jeg tænkte: Skulde der virkelig være Mennesker, hvem dette kunde hænde? Jeg har forgæves i mit lange Liv spejdet efter